

NS Spravodaj

NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org

#1129

03.11.2024 (135)

A. V. Schaerffenberg

Neopísaní hrdinovia bielej rasy

Časť 2

Fritz Julius Kuhn

16. októbra 1958 George Lincoln Rockwell po prvýkrát od konca druhej svetovej vojny vztýčil zástavu s hákovým krížom. Vo svojej autobiografii *Tentoraz svet* bývalý veliteľ amerického námorníctva jasne uvádza, že tento deň považoval za oficiálny začiatok amerického národného socializmu v posthitlerovskej ére. Hoci bol veliteľ Rockwell určite najznámejším vodcom, ktorého toto hnutie v Spojených štátoch vyprodukovalo, nebol prvým. Boli tu aj iní, dvadsať, dokonca tridsať a viac rokov pred ním. Ich mená, činy a osudy takmer úplne zahradila vojnová katastrofa, ktorá sa vmestila medzi ich boj a jeho. Ale najpamätnejší z týchto predvojnových národných socialistov patril k fenoménu, ktorý antagonistická tlač nepresne označila ako "nemecko-americký Bund".

Niektorí národní socialisti, americkí aj iní, sa ešte aj dnes pri vyslovení jeho mena hanbia. Považujú Bund za veľmi

Fritz Julius Kuhn

zlý omyl, na ktorý je lepšie zabudnúť, a to predovšetkým preto, že úplne nahrával svojim nepriateľom tým, že podporoval predstavu, že národný socializmus je len nemeckým sprisahaním s cieľom ovládnuť USA. Ale pravda, ako ju odhalil židovský autor knihy *Nacistické hnutie v Spojených štátoch*, bola úplne iná. Hoci je Sandar Diamond voči svojej téme prirodzene nepriateľský, predsa len podáva vierohodný pohľad na Bund, do značnej miery (a prekvapujúco) nepodfarbený štandardnými invektívami. Jeho dielo je jedinou dostupnou skutočnou históriou tejto kontroverznej organizácie. Aj napriek tomu je to prinajmenšom primeraný opis dôležitej časti dedičstva nášho hnutia.

Viacerí súdruhovia by namietali, že Bund vôbec nie je súčasťou nášho dedičstva, že jeho stúpenci nie sú ničím iným ako krátkozrakými teutónskymi nacionalistami, ktorí považujú "árijský" len za synonymum pre "nemecký". Inými slovami, nestarali sa o celosvetovú jednotu bielej rasy, ktorú Rockwell videl v národnom socializme, a usilovali sa len o organizovanie nemeckých komunít v Spojených štátoch. Takáto interpretácia je podľa Diamondovho dôveryhodného výskumu okrajovo presná. Je zaujímavé, že k vydaniu knihy ho viac ako štyri desaťročia po udalostiach, o ktorých píše, podnietilo oživenie White Power v polovici 70. rokov 20. storočia, ktoré sa sústreďovalo všeobecne na Stredozápade a konkrétne v Chicagu, hoci v žiadnom prípade nie výlučne. Bez toho, aby Diamond skutočne spomenul tento súčasný boj, chcel prostredníctvom inferencie ukázať, že existujú paralely s Bundom. Možno mal pravdu. Bez ohľadu na to, či ju môžeme prijať ako čisto národnosocialistickú organizáciu, je Banda neoddeliteľnou súčasťou našej historickej, ak nie úplne ideologickej línie, či sa nám to páči, alebo nie, pretože na ňu úplne nezabudlo veľké množstvo Američanov, ktorí prežili koniec 30. a začiatok 40. rokov. Navyše pravda nie je taká hrozná, ako niektorí súdruhovia možno predpokladajú.

Teutóni a priatelia

Americko-nemecký zväz národov, čo je jeho vlastný názov, nebol prvým prejavom národného socializmu v Spojených štátoch. Už v marci 1923 (celých osem mesiacov pred mníchovským pučom) v Amerike prvýkrát zaviala vlajka s hákovým krížom z obytného domu v blízkej severnej časti Chicaga. Vyvesilo ju niekoľko mužov, väčšinou prisťahovalcov z hladových podmienok povojnového Nemecka, ktorí sa združili v *Teutonia Clube*. Ich počet možno nepresiahol tucet členov, ktorých cieľom bolo zdieľať spoločnú lásku k národnému socializmu, nič viac. Ich klub bol, ako naznačoval jeho názov, len klubom bez politických cieľov, okrem

zbierania malých finančných čiastok ako darov posielaných do Nemecka a na Hitlerov boj.

Po 9. novembri, po neúspechu v Mníchove, prišlo do Ameriky niekoľko utečencov z neúspešného puču a pripojilo sa k malému zhromaždeniu chicagských súdruhov, ktorí zmenili názov skupiny na *Teutonia Association*. V čase, keď bol Hitler 30. januára 1933 zvolený za kancelára, malo združenie *Teutonia* 500 bratských členov, väčšinou v Chicagu, Detrote a New Yorku. Práve v tomto čase dosiahli súdruhovia z *Teutonie* svoj najšťastnejší úspech, keď presvedčili majiteľa jednej z najznámejších chicagských reštaurácií Red Star Inn na Clark Street neďaleko North Avenue, aby na oslavu Führerovho triumfu vyvesil zo strechy obrovský transparent s hákovým krížom! Vyvesenie tejto vlajky však zároveň signalizovalo príchod veľmi vážneho problému.

V dôsledku volebného víťazstva národných socialistov boli Teutoniáni náhle zaplavený tisíckami žiadostí o členstvo. Keďže združenie nemalo žiadnu formálnu organizáciu, ktorá by dokázala uspokojiť obrovský prílev záujmu, muselo byť rozpustené a namiesto neho bola vytvorená nová štruktúra prispôbená na zvládnutie masového členstva: *Priatelja Nového Nemecka*. Napriek svojej rastúcej veľkosti zostalo F.O.N.G., ako bolo všeobecne známe, bratskou inštitúciou nemeckých Američanov, ktorí na piknikových výletoch a v pivárňach spievali chválu Adolfovi Hitlerovi. Jej neškodný charakter však nemal vydržať dlho.

Začiatkom apríla Americký židovský kongres a B'nai B'rith začali celonárodný bojkot všetkých nemeckých obchodov v Spojených štátoch, aj keď ich majitelia boli po celé generácie Američania. Židia žiadali: "Nekupujte nemecký tovar!" Zrazu sa lahôdkam, obchodom s hudobníkmi alebo hračkami, ktoré boli istý čas pevnou súčasťou americkej veľkomestskej scény, rozbíjali výklady, ich zákazníci boli hanobení ako "fašisti!" a ich majiteľom sa vyhrážali násilím, ktoré sa niekedy zhmotnilo aj pre nešťastného majiteľa obchodu.

Toho leta Židia a ich pohanskí prisluhovači usporiadali obrovskú mediálnu akciu, keď si prenajali a zaplnili newyorskú Madison Square Garden. Stala sa dejiskom fingovaného súdneho procesu, v ktorom Adolfa Hitlera a jeho stúpencov obvinili zo "zločinov proti ľudskosti". Židia, ktorým sa dostalo bohatého pokrytia v tlači, vo všetkých hlavných rozhlasových sieťach a v hollywoodskych kronikách, emotívne rozprávali o masových vraždách a vyhladzovacích táboroch; válali sa po zemi v nekontrolovaných záchvatoch pľuvania nenávisti a trhali si šaty v najlepšom starozákonnom štýle - a to všetko roky predtým, ako sa údajné "konečné

riešenie" údajne začalo realizovať. Bola to, samozrejme, príprava na vrcholný akt židovskej pomsty, povojnový Norimberský proces. Pri ich talmudskej posadnutosti "zákonom" nikoho neprekvapili rozsudky nad Hitlerom vynesené v neprítomnosti (tá istá fráza sa v Norimbergu používala opakovane a je aktuálna aj dnes, keďkoľvek Židia obvinia nejakého osemdesiatnika z národnosocialistickej minulosti), ani predvídateľný rozsudok smrti, ktorý hebrejské zhromaždenie privítalo s búrlivým jasotom ako scénu z Purimu. To, že sa tieto hysterické procesy odohrali po tom, čo bol Hitler pri moci len niekoľko mesiacov a viac ako desať rokov pred tým, ako sa mal začať falošný "holokaust", tiež nikoho, kto pozná Židov, neprekvapilo. Pomstychtivý ukázkový proces bol vlastne ich oficiálnym vyhlásením vojny národnosocialistickému Nemecku. Verejne sľubovali, že potiahu za všetky finančné nitky, aby túto vzdorovitú krajinu hospodársky položili.

Židia vyhlásili vojnu

Hlavný organizátor nenávisťného procesu a hovorca protinemeckého bojkotu presne zhrnul, čo Židia robia. Samuel Untermyer, prezident *Svetovej židovskej hospodárskej federácie*, sa v rozhlasovom vysielaní najväčšej newyorskej rozhlasovej stanice (WABC) a nasledujúci deň (7. augusta 1933) v denníku *The New York Times* chválil: "A tak sa história bude opakovať, ale to neposkytuje dôvod, prečo by sme mali dovoliť tento návrat kedysi veľkého národa do temného stredoveku alebo nezachrániť týchto 600 000 duší (Židov) pred pekelnými mukami, pretože môžeme konať s pomocou našich kresťanských priateľov, ak máme vôľu konať. Každý z vás, Židia aj pohania, kto sa ešte nezapojil do *tejto svätej vojny* (kurzíva autora), by tak mal urobiť teraz a tu. Nestačí, aby ste nekupovali tovar vyrobený v Nemecku. Musíte odmietnuť obchodovať s každým obchodníkom alebo majiteľom obchodu, ktorý predáva tovar vyrobený v Nemecku alebo ktorý protežuje nemecké lode alebo lodnú dopravu. To, čo navrhujeme a v čom sme už zašli ďaleko, je presadzovanie čisto obranného hospodárskeho bojkotu, ktorý podkope Hitlerov režim a privedie nemecký ľud k rozumu tým, že zničí jeho exportný obchod, od ktorého závisí jeho samotná existencia. Na záver mi dovoľte, aby som vám ešte raz poďakoval za toto povzbudivé prijatie a ubezpečil vás, že s vašou podporou a s podporou *miliónov našich nežidovských priateľov* (kurzíva autora) zatlčieme posledný klinec do rakvy fanatizmu a fanatizmu!"

Nenávisťný tón Untermyerových rečí o smrti a deštrukcii je zrejmý aj v tlači, bez toho, aby sa prejavil jeho vzrušený, vysoko položený, nosový hlas. Tým, že tak skoro agitoval za zánik Nemecka, aktívne napíňal *Protokoly učeníh sionských*

mudrcov, v ktorých sa píše: "Na každý akt odporu musíme byť schopní odpovedať vojnou so susedmi (Untermeyerovými "nežidovskými priateľmi") tej krajiny, ktorá sa nám odváži odporovať" (bod 3, Protokol VII). Keď sa hospodárska agresia nakoniec zmenila na vojenskú agresiu, ako sa to vždy musí stať, Untermeyerovo vyhlásenie z roku 1933 v mene svetového židovstva nebolo zabudnuté. Maurice L. Perlzweig, predseda britskej sekcie *Svetového židovského kongresu*, sa radoval: "Svetový židovský kongres je už sedem rokov vo vojne s Nemeckom!" (*Toronto Evening Telegraph*, 26. februára 1940) Sekundoval mu Geoffrey Mander, keď v londýnskom *Jewish Standard* 17. apríla 1941 povedal: "Vec Židov na celom svete je vecou, za ktorú bojuje Veľká Británia a jej spojenci." Newyorský *Jewish Mirror* v októbri 1942 citoval Ludwiga Lewisohna, jedného z najvplyvnejších mužov na svete, ako mocenskú osobnosť *sionistickej organizácie v Amerike*: "Židovský národ je symbolom podstaty tejto vojny. Nikto iný. Nič iné. To je alfa a omega, začiatok a koniec celej záležitosti! "

Vznik amerických jednotiek Storm-Troops

Keďže americké úrady, prirodzene, neboli ochotné chrániť nemecko-amerických podnikateľov pred Židmi, obrátili sa s prosbou o pomoc na F.O.N.G. Jej organizátori reagovali vytvorením dobrovoľníckej bezpečnostnej služby, uniformovaných mužov, ktorí vykonávali strážnu službu pred ohrozenými podnikmi a rozdávali letáky vysvetľujúce dilemu z nemecko-amerického pohľadu. Jej aktivisti, známi pod názvom O.D. ("Ordnungs Dienst" alebo "Poriadková služba"), zohrali významnú úlohu pri záchrane malých amerických podnikov pred krachom v období krízy a zároveň chránili životy a zdravie pred židovským pouličným terorizmom.

Na druhej strane Atlantiku vedúcim predstaviteľom v Berlíne nebol vývoj v Spojených štátoch ľahostajný. Tamojšie kroky Židov sa dali predvídať a rovnako sa oceňovalo aj ich ovládanie väčšiny prostriedkov verejného informovania. Na čele starej N.S.D.A.P.-A.O., kancelárie strany vytvorenej špeciálne na komunikáciu medzi národnými socialistami doma a v zámorí, stál Ernst Bohle. Narodil sa v Anglicku, mladosť strávil v Južnej Afrike a v roku 1923 odišiel na Berlínsku univerzitu, kde získal titul bakalára obchodu. Inšpirovaný dramatickými udalosťami z novembra toho roku sa pridal k Hitlerovmu rodiacemu sa hnutiu a rýchlo stúpал v jeho radoch, až sa stal štátnym tajomníkom na ministerstve zahraničných vecí, a to aj vďaka svojej rozsiahlej osobnej znalosti mimoeurópskeho sveta, najmä anglicky hovoriacich krajín. Bohle si bol vedomý, že akékoľvek vyhlásenia o skutočnej

povahe židovského bojkotu vydané jeho úradom by americké židovské spravodajské médiá buď zatienili, alebo by ich prekrútili tak, aby slúžili protinemeckým cieľom, a preto posielal letáky, knihy a filmy F.O.N.G. Jeho organizátori dali tieto materiály k dispozícii ako pravdivú kontrapropagandu voči zlomyseľnej kampani pre styk s verejnosťou, ktorú viedol Untermeyer a jemu podobní kóšeri.

Bohle chcel výrazne zvýšiť objem svojich informačných zásielok. Záležalo mu však na tom, aby tieto materiály distribuovali domáce americké skupiny. Pokiaľ by sa jeho literatúra a filmy vydávali výlučne prostredníctvom tunajšej nemeckej komunity, Američania by logicky predpokladali, že nejde o nič iné ako o "nacistickú propagandu", a bez okolkov by ich odmietali ako tendenčné názory cudzej mocnosti. Chcel ukázať dobrú vôľu a priateľstvo nového Nemecka voči Amerike. Pre istotu treba dodať, že v tom čase pôsobila domáca národnosocialistická organizácia *Legia strieborných košiel*. Jej vodca William Dudley Pelley, ktorý už bol pod prísny drobnohľadom FBI a kongresových vyšetrovacích výborov, sa však rozhodol distribuovať len obmedzené množstvo berlínskych materiálov, pretože nemal v úmysle doložiť obvinenie svojich nepriateľov, že Strieborné košele sú agentmi inej vlády.

Zatiaľ čo sa Bohle snažil, aby bol postoj Tretej ríše pre Američanov prijateľný, vedúci predstavitelia F.O.N.G. ťahali opačným smerom. Ich úsilie sa viac sústreďovalo na organizovanie nemecky hovoriacich komunít v USA, aby sa všetci Nemci v Amerike stali súčasťou vlasti, pričom na zvyšok obyvateľstva sa prihliadalo až na druhom mieste. Výsledky boli predvídateľné. Nemci v Amerike si ako všetci prisťahovalci zachovali sentimentálne a kultúrne väzby s rodnou krajinou, ale vo všetkom ostatnom sa stali predovšetkým Američanmi a s nevôľou vnímali akékoľvek pokusy o ich politizáciu zo strany osôb, ktoré teraz považovali za cudzincov. "Nemeckí prisťahovalci a ich potomkovia sa v podstate stali Američanmi a chceli nimi aj zostať." Nesúhlasili s tým, aby ich vernosť adoptovanej krajine kompromitovali krajanovia vo F.O.N.G.

Väčšina nenemeckých Američanov začala vnímať národný socializmus len ako ďalšiu verziu komunizmu, ako sprisahanie s cieľom prevziať moc; Stalin využíval robotníkov, Hitler využíval Nemcov - to bol jediný rozdiel, ktorý chápali. Bohle, zdesený a nahnevaný nepriaznivým posunom v názoroch, nariadil riaditeľom F.O.N.G., aby vyhнали všetkých nemeckých občanov, drasticky obmedzil dodávky materiálov do Spojených štátov a vydal slávne verejné vyhlásenie:

"Národný socializmus nie je na vývoz." *Priatelia nového Nemecka* veľmi poško-

dili povest' tejto krajiny v Amerike, keď hrali do karát jej židovskému nepriateľovi, a Bohle dúfal, že sa čoskoro rozpadnú. V skutočnosti, keď ich úsilie začalo slabnúť a medzi ich vedúcimi predstaviteľmi vypukli vzájomné boje, boli dni F.O.N.G. spočítané. Americký národný socializmus však trpel.

Američania a Tretia ríša, vzájomná láska

Našťastie, vzťahy USA s Nemeckom sa v dôsledku toho výrazne zlepšili, samozrejme, nie na vládnej úrovni, ale v polovici 30. rokov 20. storočia sa prudko zvýšil americký cestovný ruch v Nemecku. Ako priznáva Diamond, "návštevníci zaplavili Tretiu ríšu. Bolo to leto nemeckých olympijských hier. Penzióny a hotely boli plné a cudzinci obdivovali novopostavenú diaľnicu a vládne budovy v hlavnom meste. Mnohí sa vrátili domov s presvedčením, že duch národného socializmu nie je len výtvarom propagandy." Uvádza "prílev amerických turistov, ktorí navštívili Nemecko. Američania boli známymi pamiatkami v Porýní, na olympijských hrách v Berlíne v roku 1936 alebo pri návšteve slávnych stredovekých opevnených miest Noerdlingen či Rothenburg an der Tauber. Olympijské hry sa skončili 16. augusta. Hoci mnohí zahraniční návštevníci opustili Nemecko, rovnako veľký počet ich zostal a pripravil sa na stráncke dni (Reichsparteitag der Ehre, teda "Deň cti ríšskej strany"), ktoré sa začali 8. septembra." A na rozdiel od politiky železnej opony Sovietskeho zväzu voči vlastným občanom "Nemci vo veľkom počte navštevovali aj Spojené štáty". Hitler sa samozrejme nemusel obávať prebehľctva. V skutočnosti sa približne v tomto čase pri večeri náhodne zmienil: "Kto chce odísť z Nemecka, nech ide. Nebudem im stáť v ceste. Ak sú nespokojní s tým, čo sa snažíme robiť, nemali by tu zostať. Dvere sú vždy otvorené."

Tak ako bol bojkot Židov porazený jeho revolučnou hospodárskou politikou a Ríša sa stala kultúrnym magnetom pre obdivovateľov z celého sveta, dostala umierajúca F.O.N.G. na Bohleho veľké zdesenie nový život. *Priatelja*, podráždení nekonečnými hádkami, odovzdali svoju autoritu organizačnej dynamike menom Fritz Kuhn. Ten sa pustil do práce, rozpustil F.O.N.G. a nahradil ho *Amerikadeutscher Volksbundom* alebo *Americko-nemeckým ľudovým zväzom*, neskôr známejším ako Bund. Dňa 29. marca 1936 bol 39-ročný Kuhn zvolený za Bundesleitara (vodcu Bundov), aby vytvoril "mocnú kultovú organizáciu". Diamond ďalej poukazuje na to, že "počas rokov Fritza Kuhna sa americký nacistický Bund zmenil z frakčnej a neefektívnej skupiny na nástroj aktívneho hnutia. Podni-

katel'ovi Kuhnovi sa podarilo premenit' Bund zo zadlženej skupiny závislej od podpory nacistického Nemecka na sebestačnú, peniaze zarábajúcu operáciu" s 55 jednotkami fungujúcimi v 7 regiónoch v Spojených štátoch. Budovy regionálnych ústredí sa nachádzali v Los Angeles, Denveri, Dallase, Chicagu, Detroiti, Atlante a New Yorku, pričom prakticky v každom štáte existovali desiatky menších podjednotiek. Na stretnutiach Bundov po celej krajine neboli zriedkavé zhromaždenia desaťtisícov jasajúcich stúpencov. Aký človek mohol spôsobiť takúto premenu?

Nový vedúci zväzku má slovo!

Fritz Julius Kuhn sa narodil 15. mája 1896 v Mníchove. Keď sa začala prvá svetová vojna, bol mladým dobrovoľným guľometníkom v bavorskej pechote na západnom fronte. Vďaka svojej inteligencii a odvahe sa dostal do hodnosti poručíka a získal množstvo vyznamenaní za statočnosť vrátane Železného kríža I. triedy. Cisárova kapitulácia rozpútala v uliciach jeho rodného mesta, kde sa v roku 1921 pridal k rodiacej sa N.S.D.A.P., sily militantného komunizmu. V tom istom roku sa zapísal na Mníchovskú univerzitu, kde študoval chemické inžinierstvo a rozprával o tom svojim spolužiakom, medzi nimi aj Else, svojej snúbenici. Ako účastník neúspešného puču o dva roky neskôr spolu so svojou snúbenicou pod hrozbou zatknutia utiekol z krajiny a dostal sa do Mexico City. Tam sa vzali a mali dve deti, syna a dcéru. Nasledujúce štyri roky bol Fritz úspešným chemikom, ale prišla lepšia ponuka od spoločnosti Ford Motor Company, a tak presťahoval rodinu do Detroitu a stal sa naturalizovaným občanom. V roku 1933 vstúpil do organizácie *Priatelia Nového Nemecka* a rýchlo sa vyšvihol na post vodcu stredozápadnej časti v čase, keď ho riaditelia F.O.N.G. jednomyselne poverili vedením svojej slabnúcej organizácie.

Fritz Kuhn bol osobne veľkopsý a na svojej 180 cm vysokej postave mal medvediu postavu, ktorá zastrešovala jeho nepriateľov. Ale jeho najbližší kamaráti ho poznali najlepšie pre jeho jemné spôsoby a sentimentálne srdce. Muž, ktorý dokázal z tribúny revať proti Židom, sa rozplakal aj každé Vianoce, keď počul "Tichú noc", pretože mu pripomínala domov jeho mladosti. Nechýbal mu ironický zmysel pre humor, raz poslal Martinovi Diesovi, paranoidnému konzervatívne kongresmanovi, ktorý sa venoval zákazu antisemitizmu, voľné vstupenky na zhromaždenie Bundov. Kuhn sa vyznačoval predovšetkým prudkým zmyslom pre lojalitu, česťnosť a správne správanie vo vzťahu k národnému socializmu. Ako raz vyhlásil: "Služba sa nekompenzuje výhodami ani privilégiami. Zvíťazíme len

vd'aka duchu radostného sebaobetovania." Tu starý vojak, veterán zo zákopov, apeloval na vyššie inštinkty svojich poslucháčov. Ako pripúšťa aj Diamond, "vo všeobecnosti jeho stúpenci vysoko hodnotili jeho dielo".

Nový vodca Bundov dokázal oživiť hnutie jeho amerikanizáciou. Už sa nestaval na vedľajšiu koľaj s politizovaním väčšinou nechotnej nemeckej komunity na úkor širšej bielej komunity. Kuhn "lamentoval nad osudom nemeckej Ameriky; nechápal, prečo pretrháva korene predkov v prospech židovskej Ameriky". Namiesto nej sa Američania všetkých národností začali hrnúť k hákovému krížu. Na typickom zhromaždení Bundov vo februári 1939 prehovoril nenemecký rečník Russell Dunn. Jeho publikum tvorilo 30 % anglosaských, škandinávskych a slovenských, 25 % írskych a 20 % talianskych poslucháčov; sotva štvrtina poslucháčov boli Nemci. Diamond píše, že "účastníci jeho verejných funkcií boli prevažne nenemeckí. Pozorovatelia si čoraz častejšie všimali, že na stretnutiach sa zúčastňujú protibritsky naladení Íri z robotníckej triedy, ruskí emeritanti, talianski bývalí vojaci, coughlinovci (stúpenci nesmierne populárneho "rozhlasového kňaza" Francisa Coughlina) a pôvodní obyvatelia Ameriky z nižšej strednej triedy a robotníckej triedy."

Kuhn tiež nadviazal pracovné vzťahy s takmer všetkými pravicovými a rasistickými skupinami v Spojených štátoch, najmä s *Legiou strieborných košiel'*, prvou skutočnou národnosocialistickou organizáciou v Amerike: "Často Bundisti pochodovali bok po boku s *Liktorským združením* Josefa Santiho, *Circolo Mario Morgantini* Johna Finzia (obe skupiny boli divíziami *talianskych Čiernych košiel'*), *ukrajinskými Hnedými košeľami* a so zvyškami (sic) Pelleyho *Strieborných košiel'* a *Deathageovej Americkej nacionalistickej konfederácie*. Americký národný socializmus sa dostával do popredia a dokonca predznamenoval početné nenemecké jednotky S.S., ktoré mali v nasledujúcom desaťročí bojovať proti Sovietskemu zväzu. Výmena literatúry a dokonca aj vodcov bola bežná: "V (Bundovom) tábore Nordland v New Jersey boli častými rečníkmi predstavitelia Ku Klux Klanu a Salvatore Caridi, predseda severohudsonskej pobočky talianskych Ex-Combattenti." Takáto civilizovaná spolupráca bola v ostrom kontraste s malichernou ostrosťou, ktorá bola v posledných 50 rokoch typická pre čoraz bezmocnejšiu pravicu v Amerike.

Národný socializmus s ľudskou tvárou

Rast Bundov mal však aj iný dôvod: "Kuhnov úspech bol čiastočne spôsobený je-

ho dodržiavaním vodcovskej zásady." Do celého členstva vniesol ten istý základný princíp, ktorý vytvoril svalnatú, ale pružnú organizáciu N.S.D.A.P.: Absolútna autorita nad nasledovníkmi; absolútna poslušnosť vodcom. Tento vojenský spôsob fungovania si vynútil násilný odpor, na ktorý bundisti narážali zo strany militantných komunistov a hysterických Židov. Bund bol však prítiažlivý nielen pre svoje dramatické pochody, zhromaždenia a pouličné bitky: "Mnohých mladých mužov vo veku okolo dvadsať rokov priťahovali bratské aktivity Bundov, ktoré zahŕňali všestranný športový program. V lete 1936 sa dva futbalové tímy Bundu, Hansa a Hamburg, zúčastnili na turnajoch v štáte New York. Súťažili aj tenisové, hokejové, plavecké a lyžiarske tímy. Pre nesúťažiacich Bund sponzoroval lyžiarske víkendy v Catskill Mountains. Každý štvrtok o deviatej večer Bund organizoval "Pivný večer" a pre tých, ktorí nemali radi alkohol, "Hodinu kávy". Nápoje a sendviče boli zadarmo, k dispozícii boli balíčky hracích kariet a zadarmo sa premietali filmy." Konali sa aj veľmi zaujímavé prezentácie diapozitívov o novom umení, hudbe a architektúre Tretej ríše.

Azda najatraktívnejšie zo všetkého bolo pol tučta priestraných kempingov, ktoré Bund prevádzkuje v krásnom prírodnom prostredí. Patrili k nim "Hindenburg" vo Wisconsine neďaleko Graftonu, "Deutschenhorst" v Pensylvánii, "Nordland" v New Jersey, "Siegfried" na Long Islande v Yaphanku a "Efdende" v Michigane v Pontiacu. Tieto rozsiahle nehnuteľnosti boli územím národného socializmu, kde architektúra vo vikingskom štýle, rôzne uniformované oblečenie a predovšetkým spoločný duch ľudového spoločenstva predstavovali svet bieleho človeka *par excellence*. Určite najnadšenejšími návštevníkmi Bundových táborov bolo 600 detí, ktoré sa od júna do septembra 1937 hrali a učili v "Hindenburgu" a "Nordlande". Aký to musel byť pre nich "táborák"! Keď sa chlapci a dievčatá na jeseň vrátili do svojich bežných štátnych alebo cirkevných škôl, ich prvé slohy "Ako som strávil letné prázdniny" boli pre ich učiteľov nepochybne čítaním, ktoré im otváralo oči! Dokonca aj Diamondová ľutuje, že si deti "zrejme užili leto", čo je mierne povedané.

Krásne a dokonale čisté kempy mali taký úspech, že prinášali spoločnosti Bund, ktorá celoročne prenajímala chaty, ďalšie príjmy. Zvyšok príjmov pochádzal z členských príspevkov, príspevkov od podporovateľov, predaja časopisov a reklamy. Medzi prestížnych inzerentov v publikáciách Bundov patrili pivovarnícka spoločnosť Schlitz, spoločnosť Telefunken Records, Hapag-Lloyd Lines a parníková spoločnosť Hamburg-America. Niekoľko mesiacov po zvolení Kuhna za svojho vodcu bol Bund finančne úplne sebestačný. "Vlial nový život do sužovaného Bundu, a to bez pomoci z Nemecka."

Náhodné stretnutie s führerom

Napriek Kuhnovým skvelým úspechom bol Bohle stále znepokojený tým, že Bund sa väčšine Američanov javil ako "príliš nemecký" a pripomínal, hoci nesprávne, podvrtnú zložku Tretej ríše v Spojených štátoch. Kuhn potvrdil, že Bund pri všetkej svojej expanzii zostal tým, čím bol vždy, od prvých dní *Teutonia Association* - klubom, oveľa viac bratským ako politickým. Bohle mal však pochybnosti a odmietol akékoľvek oficiálne uznanie Bundu, ktorý dostával literatúru od A.O., ale nič iné. Počas celej histórie mal byť vzťah Bundu k Nemecku chladne vzdialený. Národní socialisti v Nemecku dúfali, že sa im podarí vykonať akýkoľvek dojem, že sa miešajú do vnútorných záležitostí iných krajín.

Bohleho úrad mal o A.O. a potrebe vyhnúť sa podozreniu v zámorí veľmi konkrétne predstavy: "Jeho cieľom je povzbudiť Nemcov v zahraničí, aby zachovávali postoj čo najprísnejšieho rešpektovania zákonov a zvykov krajiny, v ktorej sú hosťami, a zároveň nikdy nezabúdali na svoju rodnú krajinu. *Zahraničná organizácia* (A.O.) pomáha všetkým Nemcom v zahraničí udržiavať kontakt s ich vlasťou a presadzovať jej ideály v každodennom živote." Bohle dost' intenzívne pociťoval, že Bund pri všetkej svojej amerikanizácii ohrozuje prísnu normu, ktorú stanovil pre A.O. Ten cudzí názov, *Amerikadeutscher Volksbund*, by sa mal vypustiť pre niečo, čo by znelo americkejšie. Pokiaľ ide o veci, ktoré nezneli americky, nič nebolo horšie ako Kuhnov vlastný hrubý bavorský prízvuk. To si nemohol nájsť niekoho iného, kto by hovoril americkou angličtinou?

Šéf A.O. bol však veľmi rozpačitý, ak nie šokovaný, keď v *New York Times* uvidel na titulnej strane fotografiu, na ktorej bol vodca Bundov v priateľskom rozhovore s nikým iným ako so samotným Adolfom Hitlerom. Nepriateľské (t. j. židovské) spravodajské služby sa chytili jej propagandistických dôsledkov "piatej kolóny" a rozšírili fotografiu po celom svete ako pozitívny dôkaz medzinárodného spolčenia medzi Fritzom Kuhnom a jeho führerom. Bohle, sršiaci morbidnosťou, vedel, že Židia si z tohto strašného faux pas robia veľké množstvo politického sena, čo sa im aj skutočne podarilo.

Toto kontroverzné stretnutie však v žiadnom prípade nebolo také hrozné, ako sa svet domnieval. Kuhn sa náhodou ocitol v Berlíne na olympijských hrách, keď mal príležitosť, ako mnohí zahraniční návštevníci, väčšinou obyčajní ľudia, stretnúť sa s Hitlerom, ktorému predstavil ilustrovanú históriu Bundov. Führer mu

poďakoval, vymenili si niekoľko zdvorilostných poznámok o Mníchove (Kuhnovom rodnom meste a Hitlerovom obľúbenom meste) a rozhovor sa po 15 minútach skončil. Akokoľvek bolo toto stretnutie nevinné, dodalo Kuhnovi v USA obrovskú dôveryhodnosť, čo Bohleho veľmi mrzelo. Vzbudilo to aj pozornosť niekoľkých vládnych vyšetrovateľov, ktorí prechádzali každý aspekt Bundistov a hľadali najmenšiu právnu nekalosť, ktorou by ich mohli kriminalizovať. Ako píše Diamond: "Problém, s ktorým sa stretli McCormack-Dicksteinovi probanti (a) znepokojení úradníci ministerstva zahraničných vecí, spočíval v tom, že bundisti neporušovali žiadne existujúce federálne zákony. Obvinenie z neamerikanizmu bola jedna vec, dokázať ho bola vec druhá. Generálny prokurátor Spojených štátov Homer Cummings a riaditeľ FBI J. Edgar Hoover vykonali vyšetrovanie vnútorných záležitostí Bundu a 5. januára 1938 oznámili, že skupina neporušuje žiadne federálne zákony." Kuhn veril, že "musí pracovať v rámci amerického právneho systému, nie proti nemu".

Zhromaždenie v Madison Square Garden

Nakoniec Bund považovalo oveľa menej ľudí za podvratnú organizáciu, ako sa Bohle obával, najmä keď sa odpor obyvateľstva presunul od bundistov k vojnovému štváčstvu prezidenta Franklina Roosevelta. Bund sa stal jednou z mnohých vlasteneckých skupín, ktoré sa hlasno postavili proti jeho snahám zapojiť Spojené štáty do vojenskej agresie proti európskym rasistom. Ludlowská rezolúcia, na ktorú sa dnes, po 50 rokoch neutíchajúcej propagandy vykresľujúcej Hitlera ako výlučne zodpovedného za druhú svetovú vojnu, sotva spomína, bola protiamerickým plánom, ktorý začiatkom roka 1937 intenzívne presadzoval F. D. R. s cieľom reorganizovať federálne súdnictvo, ktoré by mohlo vyhlásiť "celoštátne referendum o vyhlásení vojny". Znamenalo to, že právo vyhlásiť vojnu, ktoré je v Ústave USA uvedené ako výlučná výsada Kongresu, by sa ponechalo na novinové ankety. Inými slovami, ak by novinárski a vládni demagógovia vyvolali dostatočnú verejnú hystériu, vplyvné záujmové skupiny so skrytými cieľmi by mohli zatahnuť americký ľud do akejkoľvek vojny na základe najchabejších zámienok. Keďže vedel, že Kongres sa rozhodne stavia proti jeho túžbe zapojiť našu krajinu do zahraničných pletiek, pred ktorými varoval George Washington, F. D. R. sa snažil nájsť "zadné dvierka do vojny", ako to opísal jeden historik. Ludlowská rezolúcia bola Rooseveltovým priehľadným pokusom spáchať protiústavnú a nevyprovokovanú agresiu proti Európanom, ktorí bojovali za oslobodenie svojich národov od medzinárodnej plutokracie, ku ktorej patril.

Američania, ktorí sa obávali voľnej ruky v Bielom dome, začali brať Kuhnove izolacionistické názory vážnejšie, počnúc masovým zhromaždením v meste Reading v Pensylvánii, na ktorom sa zúčastnilo 15 000 ľudí. Ešte väčšie zhromaždenie a najväčší verejný triumf Bundu sa uskutočnil 20. februára 1939 v New Yorku. Madison Square Garden, vyzdobená kolosálnymi transparentmi s hákovým krížom a vyvesenými heslami Bundu, bola maximálne zaplnená platcami vstupeniek z celého štátu. Divoko jasali, keď spojené dychové orchestre niekoľkých regionálnych veliteľstiev vyhrávali Horst Wessel Song, hymnu národných socialistov. Kým hudba a potlesk zaplňali veľkú sálu, nie menej ako 3 000 uniformovaných príslušníkov O. D. Stormtroopers pochodovalo v dokonalej formácii zo zadnej časti Madison Square Garden k pódiu, kde sa Fritz Kuhn prihovril 22 000 poslucháčom. V jeho blízkosti sa týčila 30 metrov vysoká podobizeň Georgea Washingtona, ktorého narodeniny oslavovali. Bola to veľmi aktuálna téma, ktorá dávala do kontrastu slávnú politiku nášho prvého prezidenta "žiadne zahraničné pletky" s medzinárodnými intrigami F. D. R., ktorý chcel viesť ďalšiu zahraničnú vojnu.

Vodca Bundu varoval, že Rooseveltova banda zložená zo židovských špekulantov, bezrasových plutokratov a komunistických rozvratníkov musí zničiť Tretiu ríšu, pretože Hitler vytvoril systém, ktorý urobil nemecký národ hospodársky nezávislým od zahraničných burzových vplyvov. Strata prosperujúceho Nemecka bola pre medzinárodných finančníkov dosť zlá. Ale vonkajšie národy Začínali sa priaznivo pozerat' na tie isté myšlienky. Ak by sa rozšírili do ďalších krajín, potom by sa stratilo finančné dusenie Židov vo svete. A tieto ďalšie pohanské štáty, rovnako postihnuté marxistickými nepokojmi, boli navyše priťahované národným socializmom a fašizmom, jedinými ideológiami dostatočne silnými na to, aby zničili komunizmus. Kuhn prorocky varoval, že ak Američania vstúpia do vojny proti Osi, možno ju vojensky vyhrajú, ale určite ju politicky prehrajú, pretože všetky zločky, ktoré Hitler očistil, oťijú a prehrajú, aby sužovali Ameriku. Komunistická infiltrácia vlády USA by zničila naše slobody, marxizmus by prenikol do amerického myslenia a hordy negerských divochov, rozvášnených a ozbrojených, by vyvolali vlny mestskej kriminality v neskutočnom rozsahu. Ako bol George Washington otcom našej ústavnej republiky, povedal Kuhn, tak je Adolf Hitler otcom nášho rasového nacionalizmu. Obaja sa navzájom nevyklučujú. Naopak, obaja sa navzájom dopĺňajú ako reprezentanti politickej a rasovej slobody árijskeho ľudstva.

Hoci slová vodcu Bundov boli prednesené so silným nemeckým prízvukom, z ktorého sa Emst Bohle cítil rozpačito, boli prijaté s nadšením. Z väčšej časti! Jeho prejav občas prerušili komunistickí pohlavári, ktorí boli vyslaní, aby narušili

stretnutie. Na sklamanie a frustráciu búrlivákov členovia davu, rozzúrení týmito samozrejmými marxistickými hejkalmi, rýchlo zmlátili červených na krvavú kašu skôr, ako na nich znepokojení O. D. muži mohli položiť ruky. Našťastie ich šanca prišla neskôr večer: "Jeden muž, Isadore Greenbaum, prerazil líniu mužov O.D. strážiacich Kuhna a pokúsil sa napadnúť Bundesleitara. Strážca sa vrhol na Greenbauma a odvliekol ho z pódia." Urobili toho však viac. Po tom, čo ho takmer do bezvedomia zbili, mu strhli nohavice, dokonca aj spodky, a potom ho telesne a s holým zadkom hodili pred 22 000 divákov, ktorí na dehtaného kikana prepukli v kakofonický smiech. Greenbaum mohol vybehnúť zo sály so stiahnutým chvostom a vybehnúť na zimný vzduch New Yorku.

"Milión členov v roku 1940!"

V Madison Square Garden sa uzavrel kruh po procese s nenávisťou voči Židom pred šiestich rokov. Jeho masové zhromaždenie tam predstavovalo vrchol aktivity Bundu. Medzi niekoľkými nápismi na transparentoch, ktorými bola zahalená obrovská sála, bol jeden s nápisom: "Milión členov v roku 1940!" Tento cieľ bol možno pre Fritza Kuhna nedosiahnuteľný, ale koľko stúpencov Bund v skutočnosti prilákal? Napodiv, nikto to nevie s istotou. Pred oficiálnou účasťou USA v druhej svetovej vojne údajne sami bundisti zničili zoznamy členov v očakávaní protinacistického honu na čarodejnice zo strany federálnej vlády. Diamond píše, že O. D. Stormtroopers predstavovali desatinu celkového počtu členov. Ak je to pravda, môžeme približne odhadnúť, že počty Bundov do Madison Square Garden patrili do regiónu Nového Anglicka, pričom ďalšie osoby pochádzali z iných ústredí na východ od rieky Mississippi. Ďalších 1 500 až 3 000 osôb tvorilo zvyšné jednotky. Ak vezmeme do úvahy nízky počet 4 500 mužov O.D., dostaneme sa k približnému číslu oť45 000 členov Bundov. Išlo o aktivistov s preukazmi, medzi ktorých minimálne povinnosti patrilo platenie príspevkov, účasť na stretnutiach a distribúcia literatúry.

Okrem členov boli neregistrovaní podporovatelia, sympatizanti, ktorí prispievali k hnutiu rôznymi, nepravidelnými spôsobmi. Takýchto osôb bolo pravdepodobne asi štvrt' milióna, pretože na každého člena pripadalo približne päť podporovateľov; aj to je však konzervatívny odhad. Čo sa týka osôb priaznivo naklonených Bundu, ktoré mohli vo voľbách hlasovať za kandidáta Bundu, ak by mali možnosť tak urobiť, to nikto nemôže s istotou vedieť. Nepochybne by však niekoľko miliónov Američanov, možno až päť až desať miliónov, vychádzajúc z vyššie uvedených údajov, odovzdalo svoj hlas Bundu. Takáto široká podpora a

aktivita v Amerike navždy ukončí vypočítavú lož, že národný socializmus tu nikdy nemal žiadnych ľudových prívržencov. Ale to, čo Židia hovoria verejnosti, a to, o čom diskutujú medzi sebou, sú dve úplne odlišné veci.

Hoci prostredníctvom svojich zachytených spravodajských médií kričali, že Bund je neamerický "trójsky kôň" vyslaný Hitlerom, aby ovládol Spojené štáty, vedeli, že tento klamný výrok rýchlo zastaráva vo svetle obrovského počtu stúpencov Bundu a oveľa väčšieho izolacionistického odporu voči vojnovému štváčstvu F.D.R. Hollywood a novinová propaganda nemohli zastaviť rastúcu vlnu ľudového odporu voči ich plánom. Ich služobníci vo FBI a kongresových vyšetrovacích výboroch nedokázali Bund legálne zatvoriť.

Súdny proces a uväznenie

Židia, ktorí sa nikdy nenechali odradiť len pohanskými zákonmi, bez okolkov pristúpili k ďalšiemu kroku proti zväzku, aby ho zvnútra rozvrátili. Zorganizovaním veľmi úspešného masového zhromaždenia v samom srdci židovského New Yorku prejavil vodca Bundu viac drzosti, ako by dokázali zničiť. Už dva mesiace po zhromaždení v Madison Square Garden ho okresný prokurátor tohto mesta, politicky ambiciózny Thomas Dewey, obvinil z falšovania a krádeže. Dewey dúfal, že ukrižovaním ich úhlavného nepriateľa získa podporu Židov pre svoju nadchádzajúcu prezidentskú kampaň. Ironiou osudu sa Kuhnov súdny proces začal 9. novembra, v deň výročia mníchovského puču, na ktorom sa pred 16 rokmi zúčastnil. Malo sa opäť ukázať, že ide o obdobie sebaobetovania.

Kuhna zastupoval skúsený taliansko-americký advokát: "Sabbatinova obhajoba bola vynikajúca a chvíľu sa zdalo, že Dewey prípad nevyhrá. Sabbatinove obvinenia sa prejedli obžalobou". Hlavné obvinenia proti Kuhnovi, vrátane jeho údajnej sprenevery výnosov vo výške 14 548 USD z februárového zhromaždenia, boli zamietnuté. "Nakoniec sa prípad opieral o obvinenie, že Kuhn nezaplatil právnikovi, ktorý obhajoval šesť bundistov v prípade Nemecko-americkéj osadníckej ligy v predchádzajúcom roku, súdny poplatok vo výške 500 dolárov." Obvinenie bolo malicherné, ale obžaloba "sa snažila presvedčiť porotu, že hoci Kuhn tvrdil, že poplatok zaplatil, v skutočnosti peniaze ukradol (mizerných 500 dolárov?!) a sumu sfalšoval v účtovnej knihe. Kuhn až do konca trval na svojej nevine."

jeho spartánsky životný štýl a značné úspory, ktoré získal ako cenený chemik, pôsobili, že údajná krádež takej nízkej sumy peňazí sa zdala byť smiešna a ne-

zodpovedala skutočnosti. Navyše, celý Kuhnov život bol Bund. Nemal žiadne záujmy mimo práce a kamarátstva, ktoré mu poskytovala, Ako zdôraznil Sabbatino, nič v celom jeho živote nenaznačovalo nečestnosť alebo nevhodné, a už vôbec nie kriminálne správanie. Naopak, v prvej svetovej vojne sa dôsledne obetoval za vlasť, riskoval život pri mníchovskom puči, potom sa úplne venoval svojej rodine a nemenej nezištne aj Bundu. Ani on, ani jeho manželka nevlastnili veľký dom, drahé autá, tučné bankové konto ani žiadny luxusný majetok. Ale toto bol predsa New York v predvečer dlho vysnívanej vojny Židov proti Hitlerovi. A tak bol Fritz Kuhn 5. decembra uznaný vinným a odsúdený na 2,5 až 5 rokov v Sing Singu.

Koniec zväzku

Keď Japonci zaútočili na Pearl Harbor, Bund sa dobrovoľne rozpustil. Pre amerických národných socialistov to bolo najtemnejšie obdobie. Nielenže museli mlčať, zatiaľ čo masy ich krajanov radostne pracovali, bojovali a niekedy aj umierali, aby zabili svojich bielych spoluobčanov v Európe a zničili ich kultúru Starého sveta. Sledovali, ako sa všetka ich tvrdá práca, sny, víťazstvá a nádeje za posledných šesť rokov vyparili vo vojnovej hystérii. Najhoršie zo všetkého bolo, že bundisti museli byť svedkami kolapsu Tretej ríše a odporného triumfu svetového židovstva prostredníctvom jeho légii nežidovských dvojníkov. Svetlo nevidanej éry árijskej rasovej spolupatričnosti a prísľub novej bielej civilizácie sa rozplynul. Odteraz by úpadok Západu stiahol americkú spoločnosť do vnútornej deštrukcie práve tými silami, pred ktorými bundisti tak dlho varovali. Bol to začiatok konca sveta a oni to vedeli. Na istý čas to bolo príliš veľa na to, aby to uniesli. George Froboese si 16. júna 1942, premožený zúfalstvom, vzal život.

Smutný osud Fritza Kuhna

Fritz Kuhn chcel tiež zomrieť. Trápil sa vo federálnej väznici, na ktorú svet vonku zabudol a ktorou opovrchovali dozorcovia aj väzni. Dokonca aj jeho manželka Eisa a deti boli preč, repatriované do Nemecka. Nikto nebol osamelejší. Počas väznenia ho zbavili občianstva a po vojne ho deportovali. S podlomeným zdravím bol prepustený v apríli 1946. Naposledy videl svoju vlasť v časoch najväčšej slávy Tretej ríše; teraz väčšina z nej stále leží v troskách po vojne, ktorej sa snažil zabrániť. Po návrate do rodného mesta si našiel prácu v malej továrni ako priemyselný chemik. Chut' Židov po pomste však stále nebola uspokojená a už po

roku na slobode ho opäť zatkli takzvaní "odnárodňovací" úradníci v Bavorsku na základe priehľadne falošného, absolútne nepodloženého obvinenia z úzkych vzťahov s Adolfom Hitlerom, ktoré okupačné úrady považovali za zločinecký vzťah.

Kuhna uväznili americkí vyšetrovatelia vojnových zločinov v koncentračnom tábore Dachau na dobu neurčitú. Mladé dievča Hedwig Munzová, ktorá pracovala v tamojšom zariadení amerického letectva, poľutovala chorého muža, zostarnutého nad svoje roky starostlivosťou a zlým zaobchádzaním, a odviedla ho za ruku cez vstupné dvere tábora. Prejavujúc Hedwigovi džentlmenskú vďačnosť, sa napriek tomu zdal byť ľahostajný k vlastnému nečakanému oslobodeniu. Po šiestich mesiacoch nekládol žiadny odpor proti svojmu opätovnému zajatiu a bezcitní úradníci ho na začiatku zimy vrátili do nevykurovaného Dachau. Nakoniec ho v roku 1950 prepustili a vyzvali ho, aby sa vrátil domov a zomrel. Desať rokov väznenia skutočne podlomilo jeho pôvodne pevnú fyzickú kondíciu. Päťdesiatpäťročný Fritz Kuhn zomrel 14. decembra 1951 v Mníchove, v meste, kde sa narodil on a jeho Ideál, za zvukov svojej obľúbenej vianočnej koledy "Tichá noc".

Jeho smrť zostala prakticky nepovšimnutá celým svetom, ktorý mal v tom čase iné rozptýlenie. Mladých amerických vojakov zabíjali nebieli komunisti v Kórei, prvej z dlhého radu vojen.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DES NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERTUMS AUFLÄND- UND AUFRÜHRORGANISATION

Der Kampf geht weiter!

Seitdem Adolf Hitler nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 die nationalsozialistische Bewegung wieder als 2. Partei in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

Erhalten von Bewegung, Tatkraft, Verfolgung und Verleumdung haben nicht abgenommen, die Kräfte der gesamten Welt werden heute jedoch wieder aktiviert.

Alle Nationalsozialisten sind weiterhin arbeitslos, Verlierer und Raubgierigen sollen Schicksal an Schicksal an Kampf um die Erlösung unserer weißen Völker.

Die Bewegung ist zwar wieder geworden, aber die Größe des heutigen Völkertums ist heute noch viel größer als in der Vergangenheit.

Der neue Kampf gegen die Juden, die Völkermord - gegen alle weißen Völker (J) - zu beginnen, keine Mittel und Einrichtungen, Überlebende und Raubgierigen.

Ob "legal" oder "illegal", ob im Wahlkampf oder im Straßenkampf, ob mit Propaganda oder bewaffnet oder auf einem Schiffsfeld oder auf einer Insel.

Der Kampf ist nicht vorbei!

Hail Hitler!
Gottfried Loeb

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

Spravodajský bulletin NS
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Predná správa
Rozhovor s Molly
Tretia časť

NSK: Vaše súčasné projekty sa javne týkajú filozofie a umenia.

Opíšte, prosím, svoj názor na spýty
tychto tem v politike.

Molly: Snažím sa stále aktualizovať fotografériu, ale v súčasnosti sa sústreďujem na Adolfa Hitlera a Armádu Rudstva (www.mourningthecent.com/truth.htm). Teraz som na 21 stránkach a mám toho ešte veľa na práci. Štedrum druhej svetovej vojny je absolútne minové pole informácií. Hľadajte informácie o jednej veci a nájdete ďalšie dve, ktoré treba preskúmať. Trochu si pripadate ako archeológ, ktorý odkryva pochovanú minulosť. Minulosť, ktorú by radšej nechceli vyniesť na svetlo. Za záplavu informácií a obrázkov môžeme opäť posúvať internet. V prebehu rokov sa objavili memorandá väznené

the **NEW ORDER**

The Fight Goes On!

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Despite of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware citizens and social kinemen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological life death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of assembling genocide against all White folk. He means to use White terrorism, culture destruction, and non-violence.

Whether "legal" or "illegal", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind every National Socialist must do his best!

Hail Hitler!
Gottfried Loeb

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NSDAP/AO je najväčšia na svete Dodávateľ národnej socialistickej propagandy!

Tlačené a online periodiká v mnohých jazykoch
Stovky kníh v mnohých jazykoch
Stovky webových stránok v mnohých jazykoch

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org
Contact us to find out how YOU can help!